Na een warme zomer sluipt de herfst zachtjes binnen.

Terug kijkend hebben we ondanks de corona goed kunnen trainen. Het veldwerk lieten we links liggen vanwege de hittegolf. Daarin tegen hebben we wel meer waterwerk kunnen trainen.

Cato is inmiddels 2 jaar. Ze beheerst zowat elk onderdeel van het reddingswerk. Behalve het puinwerk, dat is nog niet aan de orde geweest. Omdat een locatie daarin moeilijk te vinden is, maar dat gaat zeker gebeuren. Haar werklust en fanatieke inzet is meer dan 100%, dat maakt het trainen met Cato zo leuk. Het zou mooi zijn als we weer eens een echte inzet krijgen. Dat is niet altijd mogelijk, we zijn niet de enige met reddingshonden die ingezet kunnen worden. Wij hebben het geluk gehad dat we vorig jaar al een echte inzet hebben meegemaakt.

In het vorig clubblad hebben jullie gelezen dat we met 2 duikers hebben getraind. Wat een geweldige ervaring was dat. Duikers heb je natuurlijk niet iedere keer tot je beschikking. Dus ga je in je omgeving vragen naar mensen die een keer ‘slachtoffer’ willen zijn. Dat lukt gelukkig nog elke keer. Omdat wij in een waterrijk gebied wonen, hebben wij het geluk dat wij het waterwerk dicht bij huis kunnen doen. Zo ook die ene warme zondag eind augustus, het water heeft een behaaglijke temperatuur om in te liggen voor het slachtoffer. Cor de trainer kwam met het ‘slachtoffer’ aan varen op de afgesproken plek. Cato en ik kwamen met Els de trainer en haar honden lopend naar de afgesproken plek. Cato en de andere 2 honden zijn opgewonden als ze boot zien ACTIE!!! We hebben besloten om de honden geen zwemvest om te doen deze keer. Het is te warm daarvoor, niet onbelangrijk om te weten het is rustig op het water met andere boten. Veiligheid voor alles. Eerst koffie en thee met wat lekkers erbij. We overleggen hoe en wat en welke volgorde we gaan.

Het ‘slachtoffer’ wordt weggebracht. Ze gaat in het water liggen zoals een slachtoffer over het algemeen in het water ligt wanneer het gaat drijven. Het ‘slachtoffer’ heeft een drijver meegekregen waar ze zich aan kan vasthouden. Cato is aan de beurt, enthousiast gaat ze de boot op. Dit is echt aan haar favoriete onderdeel van het reddingswerk. Ze is zo fanatiek dit moeten we hebben! We varen rustig weg, Cato zit rustig maar oplettend tegen mij aan. Dit is echt zo geluksmoment die je samen hebt. Dan zegt Cor; “zet haar maar aan het werk!”

Dat moment vind ik altijd zo fascinerend. Cato zit rustig, maar als ik haar het wel bekende commando “ZOEK MENS” geef. Gaat ze gelijk in haar werkmodus, ze staat op de punt van de boot. Je ziet haar geweldige neus werken, haar blik in haar ogen is fris en oplettend. Cato is in opperste concentratie. Op een gegeven moment begint ze te tongelen [dat is als de hond zijn tong met een krul in de richting van zijn neus even een stukje naar buiten steekt of zijn neus aflikt en te piepen. Ze heeft geur te pakken van het slachtoffer, ze ziet het slachtoffer in het water liggen. We varen langzaam langs het slachtoffer, Cato jankt en blaft erop los. Toch varen we langzaam door. Cato moet aangeven dat ze het slachtoffer duidelijk heeft gevonden. Ze loopt heen en weer op de boot en geeft duidelijk aan door te blaffen, en op de punt van de boot te gaan staan. We moeten terug, ze blijft blaffen en hangt over de boot heen. Ik moet haar goed vast aan de riem houden, ze wil naar het slachtoffer toe. Dan draait Cor de boot en vaart naar het slachtoffer. We varen nog ietsje verder, maar dan loopt Cato terug van de punt af ze jankt en blaft: hier moeten we zijn!!! Dit doet ze zo geweldig goed, Cor zegt dit is volgens het boekje. Cato wil zo graag naar het slachtoffer toe, in dit geval kan het ook omdat het veilig is. Ze mag van de boot afspringen en naar het slachtoffer zwemmen. Cato zwemt naar haar toe en zij pakt Cato en tilt haar op de boot. Wat was dit gaaf om te zien. Dik kippenvel had ik op mijn armen op deze warme dag! Soduju wat ben ik trots op Cato.

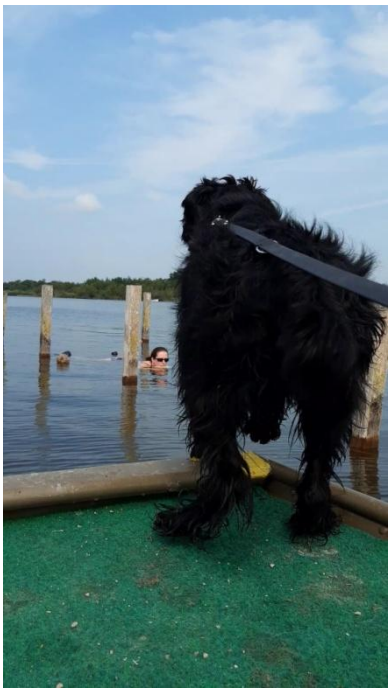

Nu de ergste warmte voorbij is, zijn weer met veldwerk begonnen. Cato kan dit heel goed, maar je moet blijven trainen anders worden ze slordig en komt de klad erin. Dat is niet de bedoeling. Deze keer hebben we Cato en de stabij Wytske samen naar het slachtoffer laten zoeken. Cato en Wytske zijn zogenaamde flitsers. Zij gaan er dan als een speer vandoor, ze zijn samen razendsnel. Ze zijn een geweldig koppel wat elkaar goed aanvult en aanvoelt. Samen vinden ze het slachtoffer, Wytske gaat bij het slachtoffer staan blaffen en Cato gaat mij ophalen door mij te blokkeren en mee te nemen naar het slachtoffer. Zo mooi om te zien. Omdat Cato en Wytske er als een speer vandoor gaan hebben we gekeken of ze een slachtoffer vinden als hij in de eerste 30 meter ligt. En we wisten het eigenlijk al van de vorige keer. Ja hoor, ze vinden hem inderdaad ook op de eerste 30 meter!

We hebben ook weer met de placenta gewerkt. Ik heb Pietertje [zo hebben wij de placenta genoemd] uit de vriezer gehaald. Dat is toch ook weer spannend om te gaan doen, herkennen ze de geur van de ‘dood’. Het emmertje waar Pietertje inzit heb ik op de picknicktafel gezet. De neus van Cato en de andere 2 gingen gelijk richting het emmertje waar de deksel nog op zat. Pietertje werd door Cor weggebracht in het bos. Cato is aan de beurt, we lopen weg van de andere honden. Ik geef het commando ZOEK MENS en Cato gaat er als speer vandoor, ik zie haar het gebied uitwerken. Cor en ik lopen langzaam en kijken hoe Cato ineens geur in haar neus krijgt. Dat is altijd zo gaaf om te zien, een honden neus liegt niet. Cato heeft duidelijk de geur te pakken, maar ze ziet geen slachtoffer liggen. Je kon nu goed zien dat Cato de geur van ‘dood’ herkende. Ze heeft inmiddels ook geleerd dat ze omhoog moet kijken. Ik zie Cato naar een boom rennen, ze blaft heel netjes aan en gaat tegen de boom aan staan. Het emmertje met Pietertje erin hangt met de deksel eraf in een boom. Cato komt mij halen, rent weer naar de boom toe, blaft de heleboel bij elkaar en gaat weer tegen de boom op staan. Je ziet nu echt dat ze netjes werk aflevert.

Met een voldaan gevoel liep ik terug, wat is ze toch een geweldige schnauzer met een werklust waar je U tegen zegt. Pietertje heeft zijn werk gedaan en gaat weer lekker de vriezer in voor de volgende keer. Er zijn nog meer mogelijkheden om de placenta op een andere manier te gebruiken. Ik hoop dat we dat gauw gaan doen. Na nog even na praten met een bakkie koffie of thee, gaan we weer naar huis. Thuis aangekomen krijgt Cato haar eten en dan is het verplicht slapen. Verplichte rust na een zware maar zeer leuke training.

Tot een volgende keer

Anneke en Cato.